

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/42/2017
Identifikačné číslo spisu: 2015200509
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2015200509.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a Mgr. Viliama Pohančeniaka, v právnej veci žalobcu: MARIOL KN, s. r. o., so sídlom Družstevná 8, Komárno, IČO: 36 738 913, zastúpený: advokátkou JUDr. Máriou Kuttnerovou, Kozačeka 2003/40, Zvolen proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/203259/2015/5057 zo dňa 15. mája 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/62/2015-58 zo dňa 27. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/62/2015-101 zo dňa 21. februára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/62/2015-58 zo dňa 27. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/62/2015-101 zo dňa 21. februára 2017 zamietá.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej v texte len „krajský súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 20S/62/2015-58 zo dňa 27. septembra 2016 postupom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/203259/2015/5057 zo dňa 15. mája 2015. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z. z.“ alebo „daňový poriadok“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Nitra, pobočka Komárno (ďalej len „správca dane“) č. 9410402/5/4827913/14/Rig z 30. októbra 2014 (ďalej len „rozhodnutie správca dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 a ods. 6 v nadväznosti na § 165b ods. 1 daňového poriadku

bol žalobcovi určený rozdiel v sume 313.005,90 eura na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2010, nebol mu priznaný nadmerný odpočet DPH v sume 284.611,29 eura a bola mu vyrubená vlastná daňová povinnosť v sume 28.394,61 eura.

Opravným uznesením č. k. 20S/62/2015-101 zo dňa 21. februára 2017 Krajský súd v Trnave postupom podľa § 143 SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP opravil chyby v záhlaví a vo výroku o trovách konania horeuvedeného rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po vyhodnotení žalobných dôvodov vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového daňového orgánu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu dospel k záveru, že nezistil dôvod preto, aby sa odchyľil od argumentov a právnych záverov, na ktoré poukázal vo vyjadrení k žalobe žalovaný. Správny súd pri posudzovaní zákonnosti žalovaného rozhodnutia vychádzal z administratívneho spisu a so skutkových zistení, ktoré sú obsiahnuté v odôvodneniach rozhodnutí vydaných Krajským súdom v Trnave č. k. 14S/150/2013-56 zo dňa 18. septembra 2014, č. k. 20S/18/20104-45 zo dňa 27. januára 2015, č. k. 14S/104/2013-104 zo dňa 18. decembra 2014 a č. k. 20S/46/2014-53 zo dňa 20. apríla 2015, pričom už rozhodnutie vydané pod č. k. 14S/104/2013-104 bolo na základe odvolania žalobcu preskúmané Najvyšším súdom SR ako súdom odvolacím, ktorý rozsudkom vydaným dňa 27. júla 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžf/46/2015 rozhodnutie ako súladné so zákonom potvrdil.

3. Z predloženého administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobcovi bolo doručené upovedomenie o vykonaní daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu č. 621/320/39041/10/Ser zo dňa 29. júna 2010, ktoré mu bolo doručené dňa 06. júla 2010 s tým, že kontrola bola začatá 19. júla 2010. Za účelom objektívneho posúdenia ekonomickej činnosti daňového subjektu správca dane dôvodne preveril skutočnosti súvisiace so zistením oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu, a z toho dôvodu zaslal žiadosť o medzinárodnú výmenu daňových informácií, ktorá skutočnosť založila dôvod pre prerušenie vykonávanej daňovej kontroly podľa § 25a ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“). Krajský súd zdôraznil, že dobu prerušenia daňovej kontroly na základe zákonného ustanovenia § 25a zák. č. 511/1992 Zb. nie je možné zahrnúť do doby trvania daňovej kontroly a konštatovať jej nezákonnosť. Správca dane takto postupoval z dôvodu podozrenia o fiktivnosti žalobcom deklarovaného intrakomunitárneho dodania tovaru do iného členského štátu EÚ podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len aj „zák. č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“) a práve využitím medzinárodnej výmeny informácií si správca dane overoval podklady potrebné pre správne určenie dane. Žalobcom namietaná výmena informácií je v súlade s článkom 19 nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 zo dňa 07. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty, k čomu krajský súd zdôraznil, že prerušenie výkonu daňovej kontroly sa spája s účinkami spočívania lehoty pri jej vykonaní. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal i na samotný účel daňového konania, preto dobu prerušenia daňovej kontroly nie je možné zahrnúť do doby trvania daňovej kontroly a konštatovať jej nezákonnosť vzhľadom na prekročenie lehoty podľa § 15 ods. 17 a 18 zák. č. 511/1992 Zb. Touto námietkou sa už zaoberal Krajský súd v Trnave v rozhodnutí č. k. 14S/104/2013 zo dňa 18. decembra 2014, potvrdenom rozhodnutím NS SR sp. zn. 3Sžf/46/2015, na ktoré konajúci súd iba poukázal, ako umožňuje ust. § 140 SSP.

4. K námietke nesprávnej aplikácie procesného právneho predpisu krajský súd uviedol, že daňová kontrola začala 19. júla 2010 a ukončená bola prerokovaním protokolu dňa 20. augusta 2012 a dňa 21. augusta 2012 sa začalo vyrubovacie konanie, ktoré sa do 31. decembra 2011 riadilo právnou úpravou podľa zák. č. 511/1992 Z. z. Po nadobudnutí účinnosti článku I daňového poriadku dňom 01. januára 2012 do nadobudnutia účinnosti § 165b zák. č. 563/2009 Z. z. správca dane postupoval podľa zák. č. 511/1992 Zb. Dňa 30. decembra 2012 nadobudlo platnosť a účinnosť ustanovenie § 165b zák. č. 563/2009 Z. z., ktoré ustanovenie daňového poriadku na rozdiel od § 165 neobsahuje duplicitnú úpravu procesného predpisu pre jednotlivé štádia daňového konania, akými sú daňová kontrola a vyrubovacie konanie, preto je opodstatnené, aby po 30. decembri 2012 daňové úrady aplikovali právnú úpravu

daňového poriadku aj na konania ešte neskončené, ale začaté za účinnosti zák. č. 511/1992 Zb. Správca dane v čase výkonu daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní, až do vydania platobného výmeru č. 9410401/5/2292704/2012 zo dňa 22. augusta 2012 postupoval podľa zák. č. 511/1992 Zb. Rozhodnutím odvolacieho orgánu č. 1100304/1/18774/2013 zo dňa 29. apríla 2013 bol dodatočný platobný výmer zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie, ktoré bolo správcovi dane doručené dňa 03. júna 2013. Týmto dňom začalo ďalšie vyrubovacie konanie a správca dane s poukazom na ust. § 165b ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z., ktoré nadobudlo účinnosť dňa 30. decembra 2012 dokončil daňové konanie začaté podľa zák. č. 511/1992 Zb. podľa zák. č. 563/2009 Z. z. Správca dane po rozhodnutí odvolacieho správneho orgánu preto postupoval v zmysle § 165b ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z., ktorý správne na konanie aplikoval. Okrem toho správny súd zdôraznil, že žalobca nepreukázal v spojení s obsahom žaloby, že by aplikáciou príslušného právneho predpisu malo dôjsť k ukráteniu jeho práv, keď v žalobných dôvodoch neuvádzal žiadnu konkrétnu ujmu, ktorá by u neho nastala a okrem všeobecného odkazu na porušenie zákona iné relevantné skutočnosti neuvádzal, na základe čoho správny súd ani túto žalobnú námietku nepovažoval za dôvodnú.

5. Správny súd nezistil ani nedostatky súvisiace s námietkou nesprávnosti znenia poučenia napadnutého rozhodnutia a príslušnosti orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. Ďalej z administratívneho spisu mal preukázané, že rozhodnutie správcu dane č. 94101402/5/4827913/14/Rig zo dňa 30. októbra 2014 je opatrené okrúhlyou pečiatkou Daňového úradu Nitra, v poučení je tiež uvedené, že odvolanie je možné podať na Daňový úrad Nitra, preto mu nebolo zrejmé, v čom mal žalobca nejasno v súvislosti s poučením, ktoré malo založiť zmätočnosť a rovnako absentovalo ako mal byť žalobca týmto poškodený. Aj táto žalobná námietka bola už predmetom skúmania a rozhodnutia o jej neopodstatnenosti, ako je uvedené v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/104/2013 zo dňa 18. decembra 2014, potvrdenom rozsudkom NS SR sp. zn. 3Sžf/46/2015 zo dňa 27. júla 2016. Podpis predmetného rozhodnutia je v súlade s Podpisovým poriadkom finančnej správy, v súlade s § 63 ods. 3 písm. f) zák. č. 563/2009 Z. z., preto i tento odvolací dôvod vyhodnotil krajský súd za neopodstatnený.

6. Správny súd opätovne konštatoval, že daňová kontrola bola súladná so zákonom i s ohľadom na jej dobu trvania, preto bolo neopodstatnené i tvrdenie žalobcu o nezákonnom zadržiavaní originálnych dokladov, ku ktorému rovnako žalobca neuviedol žiaden konkrétny dôvod ako mali byť jeho práva porušené, okrem toho, že nimi nemohol disponovať.

7. Žalobca ďalej zdôraznil, že mu nebolo umožnené v zákonnej lehote vyjadriť sa k dodatku k protokolu, ktorý podľa jeho tvrdenia nemal ani zákonné náležitosti, keď nebol opatrený vlastnoručným podpisom zamestnanca správcu dane. K uvedenému krajský súd poukázal na § 15 ods. 12 zák. č. 511/1992 Zb., podľa ktorého protokol podpisuje zamestnanec správcu dane po prerokovaní, z čoho nevyplýva, že by mal byť protokol podpísaný zamestnancom ešte pred jeho prerokovaním, preto uvedenú námietku správny súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, ktorú rovnako vyhodnotil i iný senát Krajského súdu v Trnave v rozhodnutí č. k. 14S/104/2013-104, na ktoré správny súd poukázal.

8. Ďalej k námietke neposkytnutia daňovému subjektu lehoty na vyjadrenie sa k dodatku k protokolu krajský súd zdôraznil, že podľa administratívneho spisu protokol zo dňa 19. júla 2012 bol prevzatý žalobcom dňa 20. júla 2012, vyjadrenie k protokolu žalobca podal dňa 01. augusta 2012, na základe ktorého vyjadrenia bol vyhotovený dodatok č. 1 dňa 17. augusta 2012 a prerokovanie protokolu aj v znení jeho dodatku sa uskutočnilo dňa 20. augusta 2012. Podľa zápisnice č. 9410401/5/2258448/2012/Bys zo dňa 20. augusta 2012, sa daňový subjekt s dodatkom k protokolu výslovne odmietol oboznámiť. Takéto konanie žalobcu preto nemožno následne hodnotiť ako odňatie mu prislúchajúceho práva.

9. Žalobca namietal i nezákonný postup správcu dane spočívajúci v tom, že zamestnankyne správcu dane, konkrétne Z. H. U. a Bc. P. T. boli z dôvodu nimi podanej námietky zaujatosti vylúčené z vyrubovacieho konania, preto aj všetky úkony, ktoré vykonali do rozhodnutia o vylúčení z konania, sú vykonané nezákonným spôsobom. Z administratívneho spisu mal správny súd preukázané, že žalobca ako daňový subjekt podal námietku zaujatosti proti postupu zamestnancov správcu dane pri výkone

daňovej kontroly, konkrétne na vyššie uvedené zamestnankyne, ktorej námietke nebolo vyhovené. Uvedené zamestnankyne boli vylúčené až rozhodnutiami zo dňa 16. augusta 2013, čo neznamená, že do tejto doby by boli konali zaujato. Okrem toho žalovaný zdôraznil, že obe zamestnankyne až do dňa vylúčenia konania, čo bolo dňom 16. augusta 2013, vykonali iba úkony, ktoré súviseli so zaslaním žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií a ostatné daňové úkony a dôkazy už vykonávali iní zamestnanci, preto krajský súd ani túto námietku nepovažoval za tak závažnú, ktorá by porušila práva žalobcu v tom, že uvedené osoby by konali úkony, ktoré sú v rozpore so zákonom. Až od vydania rozhodnutia o vylúčení, nemožno prihliadať na úkony, ktoré by mohli žalobcu poškodiť práve z dôvodu opodstatnenosti námietky zaujatosti, takéto ale neboli žalobcom uvedené.

10. Pokiaľ žalobca vzniesol námietky i k rozsahu vykonaného dokazovania v spojení s vyhodnotením získaných dôkazov, správny súd zdôraznil, že daňové konanie sa riadi zásadou prejednávacou, nie vyšetrovacou a správny orgán hodnotí, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie je dôvodné vykonať. S prihliadnutím na uvedené ale nie je logický dôvod predpokladať, že by výsluch osôb, ktoré žiadal žalobca ako svedkov vypočúť, a to vodičov spoločností, ktorí vykonávali prepravu, bol rozhodujúcim pre závery správca dane a mohli by ním byť ovplyvnené kontrolné zistenia, na základe ktorých správca dane rozhodol, a to i pri zohľadnení, že Colný úrad Trnava potvrdil, že plniace lístky boli vystavené spoločnosťou SLOVAK PETROLEUM, s. r. o. pre spoločnosť MARIOL KN, s. r. o. Nejednalo sa o dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať poskytnuté plnenie zo strany žalobcu. Žalobca za rozhodujúci dôkaz považoval výsluch J. O. ako svedka, ktorý vystupoval v postavení konateľa spoločnosti SLOVAK PETROLEUM, s. r. o. (odo dňa 24. júna 2011 spoločnosti HBL, s. r. o.), ale nevedel sa vyjadriť k predmetným obchodným vzťahom rozhodným pre zdaňovacie obdobie apríl 2010, i keď na otázky správca dane uvedený konateľ odpovedal písomne dňa 15. októbra 2014. Konštatovanie správca dane, podľa ktorého sa konateľ žalobcu J. O. z dôvodu, že sa nevedel k položeným otázkam na ústnom pojednávaní vyjadriť hneď, mal vrátiť v ten istý deň po 13.00 hod., označil žalobca za nepravdivé, v rozpore so skutkovým stavom, pretože sa konateľ k takejto povinnosti nezaviazal, ale sa dohodol na písomne podaných odpovediach. Z preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva, že správca dane písomné vyjadrenie vyhodnotil, ale z neho vyplynulo, že nie je totožné s dokladmi, ktoré boli predložené počas výkonu daňovej kontroly, preto nemohli byť relevantným podkladom pre zmenu žalovaného rozhodnutia, čím nedošlo k poškodeniu žalobcu na jeho právach.

11. Správny súd v spojení s vyššie uvedenými zisteniami, závermi, a odkazom na už vydané rozhodnutia týmto súdom v podobných veciach zdôraznil, že iba poukázanie na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR bez toho, aby ich aplikácia k predmetu konania bola zo strany žalobcu konkretizovaná, nemôže byť relevantným argumentom, ktorý by bol pre zmenu rozhodnutia dôvodný.

12. Žalovaný sa v rozhodnutí zaoberal i súčtovou chybou, ktorú v rozhodnutí i s odkazom na právny predpis zrozumiteľne vysvetlil a zdôvodnil. K uvedenému konaniu žalobkyne považoval súd za potrebné zdôrazniť, že predloženie dokladov, i keď majú všetky náležitosti daňového dokladu, je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie odpočítania dane. Ich predloženie automaticky neznamená, že daň z pridanej hodnoty bola odpočítaná oprávnene, pretože splnenie formálnej stránky nepostačuje k tomu, aby bol na základe takýchto dokladov uznaný nárok na odpočítanie dane. Daňové doklady musia byť i odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností musí preukázať daňový subjekt. Pokiaľ tvrdenia žalobcu, i keď dokladované formálne, nie sú podložené konkrétnymi faktami, za ktoré konajúci súd v tomto prípade považoval nepotvrdenie, že bol prepravený práve ten tovar, ktorý je uvádzaný v prepravných dokumentoch a v dodávateľských faktúrach a že práve v nich uvedený tovar bol dodaný intrakomunitárne a v účtovných dokladoch označený nadobúdateľ k nemu nadobudol vlastnícke právo, nemožno bez ďalšieho mať za to, že nárok na oslobodenie od dane vznikol. Krajský súd mal za to, že v kontexte so žalobcom uvádzaným obchodným prípadom dôkazné bremeno leží na žalobcovi ako daňovom subjekte, ktorý musí produkovať také dôkazy, ktoré potvrdia vierohodnosť a správnosť účtovných dokladov, ktoré z hľadiska formálneho síce spĺňajú zákonom vyžadované náležitosti, ale nepreukazujú, že zakladajú oslobodenie od dane. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k.

III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011 z odôvodnenia ktorých vyplýva, že „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zák. č. 222/2004 Z. z.), primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (teda je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vznik práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. a nárok na oslobodenie od dane podľa § 43 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z.

13. Námietku doručovania písomností správcom dane nielen žalobcovi, ale aj na adresu JUDr. Kuttnerovej, ktorú skutočnosť žalobca tiež namietal s poukazom na porušenie daňového tajomstva, vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnenú, z ktorej ani nevyplyva, ako mala byť týmto spôsobom porušená zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a keď navyiac uvedená advokátka zastupovala žalobcu i v tomto súdnom konaní.

14. Žalobca nepreukázal, že vynaložil od neho ako podnikateľského a daňového subjektu vyžadované úsilie, vykonal primerané opatrenia a konal s odbornou starostlivosťou, ktorá vyplýva z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu bude správcom dane spochybnené, na základe čoho krajský súd konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je zákonné, vecne správne, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, ktorý je v zhode s obsahom pripojeného administratívneho spisu, na zistenia boli aplikované správne právne predpisy, práva žalobcu porušené neboli, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

15. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 168 SSP a žalovanému, ktorým je orgán štátnej správy, napriek jeho úspechu právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť

16. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť žalobca, ktorý v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP považoval napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave za nezákonný, a to z dôvodu, že konajúci súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Čo sa týka sťažnostného dôvodu v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobca uviedol, že správny súd na str. 10 bod 20 rozsudku bez splnenia zákonnej povinnosti riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že dospel k záveru, že nezistil dôvod preto, aby sa odchýlil od argumentov a právnych záverov, na ktoré poukázal vo vyjadrení k žalobe žalovaný. Povinnosťou správneho súdu bolo riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Tejto povinnosti zodpovedá právo žalobcu na riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a porušením tohto práva sa žalobcovi odníma možnosť náležite, skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu správneho súdu, voči ktorému má právo využiť opravný prostriedok.

18. Žalobca bol názoru, že vzhľadom k tomu, že konajúci správny súd na základe absencie v rozsudku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a svoj právny záver nezdôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré prichádzajú v danej veci do úvahy, vôbec zákonne

nehodnotil a nevysporiadal sa so žalobnými námietkami žalobcu v žalobe, ktorú zamietol. Podľa žalobcu konajúci správny súd bol povinný sa vysporiadať so všetkými žalobnými dôvodmi a uviesť k nim svoje právne závery. Vyjadrenie súdu o stotožnení sa s rozhodnutím žalovaného, jeho dôvodmi, ako aj jeho vyjadrením k žalobe, podľa žalobcu vyvoláva pochybnosti o medziach súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného, najmä ak dôvody rozhodnutia správneho súdu sú len reprodukováním dôvodov rozhodnutí tak žalovaného ako aj prvostupňového daňového orgánu /R 109/2012 Zb. stanovisk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006/.

19. Žalobca uviedol, že správny súd, bez zákonného odôvodnenia, v nadväznosti na rozdielnosti, v skutkových zisteniach obsiahnutých v odôvodneniach rozhodnutí vydaných Krajským súdom v Trnave č. k. 14S/150/2013, č. k. 20S/18/2014, č. k. 20S/46/2014, č. k. 14S/104/2013 oproti rozsudku č. k. 20S/62/2015, nesprávne právne posúdil a uspokojil sa bez odôvodnenia s prevzatím uvedených záverov bez skúmania rozdielov. Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽf/46/2015 bola podaná žalobcom ústavná sťažnosť pre porušenie práv žalobcu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým nezákonným konaním trpia všetky rozsudky uvádzané konajúcim správnym súdom na str. 10 rozsudku sp. zn. 20S/62/2015.

20. Žalobca ďalej poukázal na to, že správny súd uviedol ako dôvod prerušenia daňovej kontroly objektívne posúdenie ekonomickej činnosti daňového subjektu, bez zákonného odôvodnenia, keď ďalej v tomto bode rozsudku kontraproduktívne konajúci správny súd uviedol, že správca dane takto postupoval z dôvodu podozrenia o fiktivnosti žalobcom deklarovaného intrakomunitárneho dodania tovaru do iného členského štátu EÚ podľa § 43 zákona o DPH. Podozrenie nebolo preukázané a žalobca splnil všetky zákonné povinnosti a preukázal zákonný dôvod uplatňovaného odpočtu DPH.

21. Podľa žalobcu sa správny súd bez vlastného hodnotenia uspokojil s nesprávnym právnym hodnotením žalovaného a nesprávne právne posúdil právnu úpravu podľa § 165b daňového poriadku. Nie je pravdou, že žalobca neuvádzal v žalobe žiadnu ujmu, ktorá u neho nesprávnym právnym posúdením nastala. Trval na tom, že nesprávnym právnym posúdením veci boli porušené správnym súdom ako aj oboma stupňami daňových orgánov ústavné práva žalobcu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

22. Správny súd podľa žalobcu neskúmal a ani zákonne nehodnotil zákonnosť rozhodnutia vydaného daňovým orgánom, ktoré žalovaný potvrdil a ktorý bol označený podľa § 63 ods. 3 písm. a) daňového poriadku ako Daňový úrad Nitra, pobočka Komárno, ale sa bez zákonného odôvodnenia a vlastnej právnej argumentácie stotožnil s vyjadrením žalovaného a vyhodnotil žalobnú námietku bez zákonného odôvodnenia ako neopodstatnenú.

23. Podľa názoru žalobcu správny súd bez odôvodnenia uviedol, že kontrola bola zákonná a nezákonné zadržiavanie originálnych dokladov žalobcu považuje za neopodstatnené. Konajúci správny súd vyhodnotil bez zákonného odôvodnenia nezákonné konanie žalovaného a prvostupňového daňového orgánu, ktorým bolo zasiahnuté do ústavných práv žalobcu, ako neopodstatnené.

24. Žalobca ďalej uviedol, že správny súd nepravdivo, v rozpore so skutkovým a právnym stavom, uviedol v rozsudku, že je neopodstatnená žalobná námietka žalobcu, že protokol z vykonanej daňovej kontroly neobsahoval vlastnoručný podpis zamestnanca správcu dane, ktorý vykonáva daňovú kontrolu. Správny súd túto žalobnú námietku nesprávne právne posúdil a pokiaľ žalovaný predložil konajúcemu správnemu súdu kompletný administratívny spis, je z protokolu z vykonanej daňovej kontroly preukázané, že tento neobsahuje kogentný údaj v zmysle § 15 ods. 11 písm. k) zák. č. 511/92 Zb. Konajúci správny súd sa podľa žalobcu nesprávne a nad rozsah žalobných námietok zaoberal vecou, bez odôvodnenia § 15 ods. 12 zák. č. 511/192 Zb.

25. Preukázaným nesprávnym právnym posúdením bolo podľa žalobcu zmätočné, nejasné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné stanovisko konajúceho správneho súdu, keď bez odôvodnenia považoval úkony zamestnancov správcu dane, proti ktorým boli vznesené námietky zaujatosti, za úkony,

ktoré by nemohli žalobcu poškodiť. Správny súd, bez hodnotenia a skúmania príčin a začiatku konania kedy vznikli dôvody pre pochybnosti o nezaujatosti konajúcich zamestnancov správcu dane, vyslovil subjektívny nezákonný názor, právne neodôvodnený, že keď boli zamestnankyne vylúčené z konania dňa 16. augusta 2013, to ešte neznamená, že do tejto doby by konali zaujato. Správny súd sa vôbec nezaoberal a zákonne nehodnotil protiprávnosť konania žalovaného a prvostupňového daňového orgánu v rozsahu a obsahu žalobných námietok. Podľa žalobcu je preukázané, že bez vlastného skúmania a hodnotenia zákonnosti konania oboch stupňov daňových orgánov, konajúci správny súd sa nezákonne stotožnil, bez skúmania tvrdenia žalovaného, že vylúčení zamestnanci správcu dane do 16. augusta 2013 vykonali len úkony, ktoré súviseli so zaslaním žiadostí o medzinárodnú výmenu daňových informácií. Tieto boli zaslané v administratívnom spise dňa 21. októbra 2010 a 25. októbra 2010. Pokiaľ by správny súd skutočne podľa svojej preskúmvacej povinnosti skúmal administratívny spis, podľa žalobcu by mal preukázané, že nie je pravdou, že iné úkony vykonávali iní zamestnanci, vrátane dokazovania správcu dane.

26. K vyjadreniu správneho súdu, že daňové konanie sa riadi zásadou prejednávacou, nie vyšetrovacou a správny orgán hodnotí, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie je dôvodné vykonať, žalobca uviedol, že takéto stanovisko správneho súdu je podľa neho v rozpore s § 3 ods. 2, 3 a § 24 ods. 2 daňového poriadku. Konajúci správny súd zákonne neskúmal odôvodnenie odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých a požadovaných vykonať žalobcom.

27. Z predmetného rozsudku podľa žalobcu nie je preukázané či výrok konajúceho správneho súdu, že „nie je logický dôvod predpokladať, že by výsluch osôb, ktoré žiadal žalobca ako svedkov vypočuť, a to vodičov spoločností, ktoré vykonávali prepravu“, je výsledkom právneho posúdenia zákonnosti dokazovania zo strany správneho súdu, alebo je to len bez odôvodnenia a právneho posúdenia správnym súdom prebrať názor žalovaného.

28. Žalobca trval na žalobnej námietke, s ktorou sa podľa neho správny súd zákonne nevysporiadal, že prvostupňový daňový orgán bez zákonného odôvodnenia nevykonal všetky dôkazy, a to nielen tie, ktoré mu navrhol a predložil žalobca, ale nevykonal ani všetky dôkazy, ktoré mal povinnosť vykonať na základe zrušovacieho rozhodnutia žalovaného, čo malo za následok nedostatočne a neúplné zistený skutkový stav a nesprávne rozhodnutie tak prvostupňového daňového orgánu ako aj žalovaného. Pokiaľ by bol správny súd vykonal prieskumné úkony zákonnosti konania žalovaného a prvostupňového daňového orgánu, podľa žalobcu by mal za preukázané, že žalovaný a konajúci správca dane opiera svoje závery na pochybnostiach, ktoré nesprávne právne posúdil ako zistený skutkový stav, čo je porušením zásad správy daní ako aj práva na spravodlivé konanie.

29. Správny súd bez odôvodnenia uviedol, že tvrdenia žalobcu nie sú podložené konkrétnymi faktami a za takéto konajúci súd považoval nepotvrdenie, že bol prepravený práve ten tovar, ktorý je uvádzaný v prepravných dokumentoch, vylúčil ako dôkaz vypočutie svedkov - vodičov, ktorí prepravovali deklarováný tovar, že tento dôkaz nemôže mať vplyv na rozhodnutie správcu dane a tvrdil nepreukázanie prepravenia práve deklarovaneho tovaru, čo je jednoznačne preukázateľné osobami, ktoré tovar prepravovali a žalobca ich žiadal vypočuť ako svedkov, ako jediný dôvod, že nebol preukázaný žalobcom, a preto nie je splnené právo žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Rozsudok konajúceho správneho súdu je podľa žalobcu v tomto arbitrárny. Správny súd z administratívneho spisu neskúmal uvádzaný záväzok konateľa žalobcu dostaviť sa o 13.00 hod. k správcovi dane, resp. na jeho pobočku a zápisnica o ústnom pojednávaní s takýmto záväzkom konateľa sa v administratívnom spise nenachádza, čo preukazuje rozpor so skutkovým stavom. Podľa názoru žalobcu správny súd konal v rozpore so zásadou zákonnosti, keď sám v rozsudku aplikoval rozhodnutie Ústavného súdu SR bez konkretizácie aplikácie k predmetu konania a rozsudok je podľa žalobcu zneužitím práva.

30. Pokiaľ neboli v konaní zistené skutočnosti, ktoré vyvracajú pravdivosť obsahu faktúr a žalovaný nemôže takéto zistenia vyvodíť z vykonaných dôkazov, podľa názoru žalobcu nemôže rozhodnúť len na základe pochybností, ku ktorým preverovaním skutočností dospel a konajúci správny súd sa s jeho závermi, bez skúmania a odôvodnenia, stotožnil. Podľa žalobcu skutkový stav nebol zistený dostatočne,

čím bolo zasiahnuté do práv žalobcu na spravodlivé konanie.

31. Čo sa týka sťažnostného dôvodu v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP, žalobca uviedol, že z rozsudku je nevyvrátiteľne preukázané, že konajúci správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávny procesný postup konajúceho správneho súdu mal nezákonný následok porušenia práv žalobcu zakotvených v čl. 13, druhá hlava, prvý oddiel, ods. 1 písm. a), čl. 20 druhá hlava, druhý oddiel, ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Podľa žalobcu je preukázané, že súdna ochrana mu nebola poskytnutá a bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie aj tým, že správny súd v rozsudku neskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového daňového orgánu, ale nezákonne uviedol, že námietky žalobcu v žalobe sú nedôvodné, lebo nekonkretizoval, aj keď právo bolo porušené, žiadnu konkrétnu ujmu, ktorá by u neho nastala.

32. Žalobca kasačnému súdu navrhol, aby ustálil rozhodovaciu prax zákonného vyhotovovania rozhodnutí pobočiek, resp. kontaktných miest správcu dane.

33. Na základe vyššie uvedených sťažnostných bodov zastával odôvodnený názor, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nezákonné a navrhol, aby kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil rozsudok správneho súdu tak, že sa zruší rozhodnutie žalovaného o odvolaní žalobcu č. 1100305/1/203259/2015 zo dňa 15. mája 2015 a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne, aby zaviazal žalovaného právnym názorom zrušiť súvisiace rozhodnutie Daňového úradu Nitra, pobočka Komárno č. 9410402/5/4827913/14/Rig zo dňa 30. októbra 2014 bez nároku na ďalšie konanie, lebo naň nie je právny dôvod (žalobca vo veci samej pri realizácii zdaniteľných obchodov za zdaňovacie obdobie apríl 2010 uniesol dôkazné bremeno, ktoré možno od neho spravodlivo požadovať, pri realizácii zdaniteľných plnení sa nejedná o konanie bez hospodárskeho dôvodu a nebol porušený zákon o DPH, platný a účinný v čase realizácie zdaniteľných plnení a boli žalobcom splnené všetky zákonné podmienky na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH). Žalobca žiadal zaviazat' žalovaného uhradiť mu trovy súdneho konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného

34. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že po preštudovaní kasačnej sťažnosti dospel k záveru, že s problematikou uvádzanou v jeho odôvodnení sa už zaoberal v rámci vysporiadania sa s odvolacími námietkami v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia ako aj vo vyjadrení sa k žalobe. Na svojom stanovisku zotrval a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/62/2015-58 zo dňa 27. septembra 2016 považoval za správny, pretože vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas /§ 443 ods. 2 písm. a) SSP/, s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou), preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením, spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná (§ 461 SSP).

36. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. februára 2019 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

37. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského

súdu.

38. Podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

39. Podľa § 453 ods. 1 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti; to neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý kasačnou sťažnosťou nebol dotknutý.

40. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

41. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

42. Úlohou správneho súdu bolo posúdiť, či v predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky, za existencie ktorých bolo možné žalobcovi určiť rozdiel v sume 313.005,90 eura na DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2010, nepriznať mu nadmerný odpočet DPH v sume 284.611,29 eura a vyrubiť vlastnú daňová povinnosť v sume 28.394,61 eura.

43. Podľa ust. § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

44. Podľa ust. § 464 ods. 2 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

45. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

46. Kasačný súd zároveň poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR vyjadrenú v jeho rozhodnutiach sp. zn. 3Sžf/11/2015 z 27. júla 2016, 3Sžf/46/2015 z 27. júla 2016, 3Sžf/48/2015 z 27. júla 2016, 8Sžf/9/2016 z 29. marca 2018, 8Sžf/62/2016 z 29. marca 2018 a 8Sžf/76/2016 z 29. marca 2018, týkajúcich tých istých účastníkov konania vo veciach, líšiacich sa len iným zdaňovacím obdobím.

47. Kasačný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti žalobcu ako zjavne neopodstatnené odmietol, a to uznesením III. ÚS 3/2018-13 z 23. januára 2018 (vo veciach sťažností žalobcu v ktorých namietal porušenia základných práv v zmysle článkov 46 ods. 1, 47 ods. 3 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to rozsudkami NS SR č. k. 3Sžf/11/2015-183 z 27. júla 2016, 3Sžf/46/2015-147 z 27. júla 2016, 3Sžf/48/2015-83 z 27. júla 2016, spojených na spoločné konanie) a uznesením II. ÚS 473/2018-18 z 26. septembra 2018 (vo veci sťažnosti žalobcu namietajúceho porušenie základných práv v zmysle článkov 46 ods. 1, 47 ods. 3 a 48 ods. 2 Ústavy SR, rozsudkom NS SR č. k. 8Sžf/76/2016-199 z 29. marca 2018).

48. K námietke žalobcu, že krajský súd rozhodol arbitrárne kasačný súd uvádza, že právo na určité

kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 1/2002, sp. zn. II. ÚS 174/04, sp. zn. III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

49. Kasačný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí spĺňa, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený, resp. arbitrárny. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Krajský súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody zamietnutia žaloby žalobcu.

50. Zároveň senát kasačný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010, v ktorom konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

51. Kasačný súd vzhľadom na uvedené považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP, aplikujúc ustanovenie § 464 ods. 2 SSP zamietol.

52. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že v kasačnom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov kasačného konania nepriznal.

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.